

РОМАН
ОФІЦІНСЬКИЙ

НАШЕСТЯ АНГЕЛІВ

Роман Андрійович Офіцинський народився 6 березня 1969 року в селі Оглядів Радехівського району Львівської області. Закінчив історичний факультет Ужгородського державного університету (1993). Живе і працює в Ужгороді. У періодиці виступив з низкою історичних та літературознавчих розвідок, з добірками прози та лірики. "Нашести ангелів" – перша поетична книга автора.

РОМАН ОФІЦИНСЬКИЙ

НАШЕСТЯ АНГЕЛІВ

Поетії

Ужгород
Виробничо-видавничий комбінат "Патент"
1993

До першої книги поета
ввійшли зразки громадянської, філософської,
пейзажної та інтимної лірики.
У ній акцент робиться на психологічну вмотивованість певних явищ чи ситуацій.

Авторська редакція.

Спонсор видання – Ужгородський комбінат
хлібопродуктів № 1,
директор – В.Д.Довганич

У КАВ'ЯРНІ

Звуки, наче ліки, висмоктують біль.
В'ється світло з вереском, перехоплює дух.
Уламки тіней – маятники стелі та стін –
кружляють у танго, підвладні ударним.

А дикий птах влучив у дах,
і тріщина відтяла крило.
Чари, може, чвари? Половці чи таври?
Степ, мов їжак, захищаючись,
вистрілив вістрями...

Непевні вулкани палають на півдні Уралу?
І попелу хмара лавиною рветься на захід?..

З'ятрила неміч. Сум обняв тривогу.
Розбухло серце, душить неспокій. Леліє
погідність, нашептана зорями осені.
І пройшов би терни босоніж. Тільки
до трону кумирів немає для мене шляхів.

Задививсь на плеск полум'я:
як племінь пісень
розтікається плавленим склом.
І світлішає занавіс передчуття.

Голос у темені:

як і колись у сріблястому мареві
загубила серпанок жар-птиця.
Струмись подиху ночі.

Сон випадає із пригорщі тиші.

Я пишу – пробігає минуле, обрамлене серпами.
І грозові обійми – вітри буйногриві –
зронюють бризки на скелі Озірісові.
Обривки лиць знайомих

в танок зринають із глибин.

У далечинь років одвертих

уперто мандрує плісень.

Рясно падають сльози. Перлинами вічності.

Скроні розжеврїли, і гудзик зник метеоритом.
Кудись пропала філіжанка, чорна кава...
Нехтую рушницею Хемінгуея,

зриваюсь зі скали Чальда.

Невже завис? О горе! Хто я? Де я?

Едельвейс, чи орхідея...

дея... дея... дея...

Розколюю гори, тамую вулкани,

вриваюсь в лавини.

Де саркофаг мій? Сховавсь глибоко у пил...

Ну, от. По ньому вже прогупало чимало
зим-літець.

Підскочила ціна. Коштує дорого.

Він – весь достаток археолога.

Лягає скарбом, золотом

в його душі.

КОЛИСЬ

Колись були літа веселі та цнотливі,
Співали на деревах мавки похливі,
Витали в небі чайки, прецінь, синьокрило,
Обіч доріг здіймалась урожаю хвиля.

І небо – льон, і ріки, наче сон, блакитні,
А сонце – вічний день, і паводки пшеничні
Ватагами ходили гордо й непохитно.
О незабутність, згублена тлін-часом, липнем!

Е Т Ю Д И

1.
Гори – ніби виводок ведмедів,
Що дримають лиш коротку мить,
Ведмедиця, мати їх – Говерла,
Наготові ворога зустрить.

2.
Там Черемош вривається у скали,
Говерлу обминає із далека,
Злі духи їм підсипали в бокали
Чар-зілля на страшне ім'я розлука.

3.
"Хто мені pomoже розізнати
Про найближчії літа?
Що мені від осені чекати?" –
Плаче жайвір відліта.

4.
Хитався місяць, як човен,
І крізь його діряве днище
Сочився пух сніжних перин.
Несли олені зиму в пушу.

5.
Сад навесні – колиска для бруньок.

6.
Розпливлося листя торішнє
соками землі, поламани віти

в імлі зачарують волхви
цілющим напоєм – туманом ...

7.
Зійшлись до школи діти всі
Врочисті, як ніколи,
І дзвоник півоніями обвили.
Востаннє там, у пелюстках,
Й моє серце калатало:
На овиді стелилися дороги.

8.
Розчесали вранці кучері дерева,
Обступили сиві гори з усібіч,
І були б добралися гуртом до неба,
Тільки сонце зупиняло. Далі ніч.

9.
Сон
(його ще півні не сполохали)
прожогом виглянув на ганок,
зішулився від прохолоди.
Цілющий трунок – кольору надрання.

10.
"Ластівка, пролетіла ластівка", –
Сполошилися трави.
Ніби вістря блискавки,
Ніби стрічка райдуги,
Ластівка, пролетіла ластівка.

11.
Соло гаю – пісня солов'я.

12.
Дрібні річки – артерії землі.
З дрібних річок – можуть і велич моря.
В дрібних річках журу свою полошуть
І вдруге наvertsаються в життя.

ТРИПТИХ

I.
Розплакались верби біля води,
Там бігла ріка (навіщо? куди?),
Котилися сльози, мов ручаї,
Любов одлітала в дальні краї.

II.
Човен самотньо у хвилях блукав –
Був на припоні, зірвався, пропав.
Серце – у сітях журливих пісень,
Швидко заснув перевтомлений день.

III.
І ніч, мов килимом, туманами,
Заслала обрій (зорі та вогні),
Дощем і вітрами поранене
Холоне тіло у густій пітьмі.

ПРОЩАННЯ

*Plus de doute,
elle ne reviendra pas**

I.
На перехресті
вкритих кригою днів
розкололась земля, і в огні
ти вознеслась прекрасна, як фея.

II.
Гримнули двері, як постріл,
посмішка зникла в п'єтмі,
тільки вгорі наді мною
зляканий місяць тремтів.
Уста зашептали молитву –
тихий вереск розтривожених слів...
Вдарив на сполох!
Та в ніч колискову
холодом дихали небеса.

III.
Ти не стала тихою пристанню,
але штормом нечуваним, бурєю,
рвала душу, вітром освистану,
в серце била смертельною кулею.

* Сумнівів більше нема,
вона не повернеться (франц.)

ПРИВІЛЛЯ НЕЗРЯЧИМ

1.
Росою холодною вмилися трави,
під навісом темряви
голос серця студять.
Чого ж ти, як хвиля,
назустріч біжиш і втікаєш?
Править світом
богиня сліпа – Ніч,
хто ж зорі засвітить?..

2.
Чаклунка снів твоїх
тобі так довго говорила
про ангела у пурпуровому плащі.
Та не з'являвся він. А сивина –
то юність у вечірній позолоті.

3.
Дівчина видалась мініатюрною.
Чарівно сміялась.
Побожно дивився. Насправді ж –
черства, мов катівня:
без вікон і без дверей.

* * *

Поміж нами лягла
тривала мовчанка –
знак згоди, знак біди...

І чомусь здається:
доля – мов циганка,
зблизить і розлучить,
наче в картах суть.

ЧОРНІ ВОДИ

Не раз
тебе ковтали
чорні води,
з путі збивали,
кидали на береги,
а ти стояла гордо і велично,
кричала чайці: "Не скигли!"
Вмирили хвилі з піною у роті.
Позамітавши зорі,
двірники
вмивали сонце...

СТОРІНКИ

Любов – не звитяга.
Вона – свята-пресвята
хіба що в романах, де автор
розставить усе по місцях.
А життя – не роман, бо судьба
сторінки переплутує,
та найгірше, коли не додасть.

МЕДОЗБІР

Із п'ятьми не сміють визирати
Пломінь сонця, посмішки багать.

В ночі божевілья від любові,
Як в раю, весь вік на небесах.

І не прагнеш вирватись з неволі,
Тратиш душу вічних втікачів.

ЗОЛОТИСТА РІНЬ

Фантазії, ілюзії, колізії
потоком звідусіль...
Сльоза застигне – сіль.
Якщо в серці більше немає тебе,
душа сама собі поспіль,
як найсуворіший суддя,
виносить вирок –
гострий біль...
Якщо в серці більше немає тебе –
повінь, вода сховала золотисту рінь.
Ходжу вздовж берега далекого,
хитаючись, мов тинь.
Якщо в серці більше немає тебе.

Очі

Коханої
очі вогнисті
не гаснуть
і в темряві
років.

МЕТАЛ І ХОЛОД

Її не бачив я давно,
я був на тому краю світу.
Вернувсь, і кров моя – гаряча...
Та раптом річ (метал і холод впереміж):
– О, ти прийшов запізно і даремно!

І замість осуду – в душі ніяково:
знеболеність і незагойна втрата...
Та гірше те,
що, не згорівши,
свіча погасла,
а ти нову не в силі засвітити.

ГОРИТЬ СВІЧА

Надходять дні невтримного жадання,
хапаєшся рукою за перо, –
і стугонить чоло,
як великодний
дзвін
сільський
зранку і до смеркання.
Хто міг розрадити – того нема,
з ним розійшовся вже й назавжди,
зостався сам.
Що світлий день
мені, сліпому,
скаже.
Ця ніч
незоряна, глуха,
а ще прикріша та, що суне;
ніби скиглить, горить свіча, –
втішаю її доторком долоні,
приречену горіти і ридати.

АЛІСІ Б.

Про час, що проходить повз нас,
Про нас, що вистоюють довгі черги
до переправ на той бік,
ставлю свічку, молю, щоб не гасла.

Знаю: згасне...
Про країну чудес щось шепочуть
сторінки віддалених днів,
і шепочуть уста сокровенне.
Весняним потоком ллється світло в ніч.
То горять позаду мости твої, подивись,
Торкнись, прошу, струн-павутич
гітари і душі. Пізно...
І в кожного стежа, сумління і порив...
Пізно. Розставлені фігури шахові
усі на площині.
Не прийде жаданий, поріг переступить
і звісний, і знаний. Від того не легше.
Душа – п'ятьма. Все перекреслено
безжалісним пером жар-птиці –
не маєш захисту...
Проводжася поглядом і словом,
за собою закриваєш двері.
Засув зламався: з клітки
випорхує "Я" – кришталь-сльоза,
прозора й мимовільна.

ДОБА АНТИХРИСТА?

Нема божеств, є тільки люди,
згорбатили, сп'яніли, простяглись,
з торжеств кидаються у блуди,
густії сіті нащось затягли.

Весь час шукають у печалі
чогось розради, радості, вина,
даремно тягнуться до шалі:
душа у них – манірная зима.

Жадають простору горласті,
шаблюками викрешують вогні,
маліє суще, бліднуть власті
всевишній, втікають у човні.

Ніхто й гроша не дасть в дар небу.
Невже доба з Антихристом гряде?
Вік протиборства. І потреба
в рішучості на прапорах цвіте.

ЗДИВОВАНІСТЬ

Розпач. Згасла ватра в душі.
Тернові кущі багрянють в обіймах
останнього сонця. Гусне темрява. Ніч.

Плач дня – ледь голосна струна.
Барвисті цятки зір... Здивованість –
летовище надій на цвинтарях світанків!

БЛИСКАВКИ

I.

Вдарити батогом по небу,
щоб жили набрякли сині,
щоб з болю і злості тріснув,
Землю за тім'я вхопив ураган,
щоб коні, схарапуджені блиском,
задвигтіли копитами ввись...
Ї взяти би косу від смерті,
і трохи пожити вогнем.

II.

На овиді ятріють рани.
То – блискавок огонь,
то – кров глибокої розпуки.
Той овид відшмагали батоги
свинцевими верхами.
Той біль вночі мене
підняв з постелі.
Щоби спалити сон,
щоб спелить мости
позад щасливих років,
літали блискавки,
влітали в душу,
влітали крізь віконниці,
віконниці моїх очей.

III.

У стинах іскристих
з прядивом ниток,
барвистих і грозових,

розпалююсь дивом неба.
Блискавицею думка
плете мерживо
слів, прозорих і синіх.
Мов джерело,
пульсують сузір'я
вій-спалахів сяйва,
і злякану метушню тіней
розгромлює шепіт крапель нічних,
і пружинисте листя заколисує.

Яскравою синню
грози розжєврїлі нерви
розколюють темїнь.
А я непокірною тїнню –
у пломенї сяйва,
в обїямах сплетїнь
насолоди – Дива!

СОНЦЕКРИЛ

Менї б слова колишньої любовї,
Умить верну розтрачені світи,
Натомлений блуканням у дїбровї,
Ї старим літам назустріч маю йти.

То ж я піду до синїх небосхїлів,
Садків вишневих і рожевих мрїй,
Що спелїли роки їх зрадливї,
Мов орди розкуйовджених повїй.

О, випили вони достатньо крові,
Спроваджуючи все на манівці,
Та тьму зганяли дзвони світанкові,
Нескореної світлості гінци.

То ж прийду я до днів давноминущих
Стежиною понад крутий обрив,
Там є ключі до сутностей та сущих,
І обнадії вірний сонцекрил.

МЛА

Розкрив очі. Озирнувсь.
Затягло невидючістю.
Вени сподіванням перетяла мла.
Любить теплу кров хлебтати.
Доки зблисне ранку чарівний ліхтарик,
буде потішатись з бісами і відьмами
на безсилому сонцекрилому тілі дня.
Кукурікне півень – стане бубоніти
боязко-притишено, наче зо дна студні.

ФРАГМЕНТ ШТОРМОВОГО ПРОСТОРУ

У дощ
розмоклі почуття
ятрять, ячать,
кидаються у простір.

Летять навперейми розбурханій стихії.
У хвилях повені зі сліз
сховались очі.
Між стінами душі,
хитаючись,
у гості
іду на ковзьке дно самого себе.
Дорога вниз,
у темряву – жахлива й заходна.
У спину – вічний подих громовиць.
Вони осколочним зигзагом
прорвуться в груди невідь-звідки.
У серце вцілять – вибухнуть світи.

НА УЗБІЧЧЯХ ШЛЯХІВ

Як захочеш до мене прийти,
та не знайдеш і вицвілу тинь,
запитай у вітрів, перестрінь
запилюжені роки.
Десь там, на узбіччях шляхів,
де тополь простяглися шеренги,
в окопах солдатських лежать
мої сторожки сподівання –
мов набої в кишені,
зготувались в чеканні
Атаки Світанку.

ЗМІНА ВАРТИ

Запроменіли срібним усміхом роси,
стрепенулись пелюстки троянди.
Легіт зібгав сонну нехить,
коликнув світлотіні одноокого простору.
Поки сонячне око розплющувалось,
напівзакрите місяця око ще стерегло тишу.
Переморгнувшись, вартові змінились.
Троянда прожебоніла згоду.

Далина усміхнеться,
 побачивши потяг лінійний,
 повільний, наче вісюк.
 Політ же сталеві птиці
 невимовно казковий коштовний...
 (Пам'ятай про життя – як ціну).
 Час іти,
 час прощатись із зайвим.
 Манить простору стяг двокольорий
 (небесна блакить і зелена земля).
 ... А овид – як рана, як шов,
 як взірць одчайдушності шаблі.

МАГНІТ БИСТРИНИ

Вічно вдосталь занадто замріяних.
 На бистрині часу
 вони прагнуть стати володарями.
 Але вода, кваплива й щироусміхнена,
 владно їх тягне на дно.
 Надаремне під берег
 вітер вогні роздув.

ДЛЯ СПОВІДІ

Байстриюком по світу волочився,
 з петлею дороги на шиї.
 Мов ріки, сльозами землі переповнені,
 збігли роки, розбились об скали...
 Чужина – це сліди скам'янілі
 на хвилях негод і звітріле лице,
 ніжновмите в калюжах...
 Згадаєш – зів'янеш,
 обернешся – знову потрапиш у блуд.
 .....
 А життя таки довге-предовге:
 простяглося на мільйон кілометрів.

МОНОЛОГ З ЧАЙКОЮ

О, скільки чайок знялось над рікою,
 І квілять, мов жебрак, нема спокою.

Це не літа, летять отруйні стріли,
 І в тебе, чайко, крила обгоріли.

Ти вся – пригаслий факел з оборога.
 Знервована. Спочинь. Зажде дорога.

СРІБНА ПАВА

А дощ січе лице, як жага помсти душу,
безжалісним мільйоном жал.
Дихнула дня безодня сажею у простір,
погасло світло, обрій, сонцекрилість.
Увесь пропав кудись, немов би згинув,
знеболеність чуття – жмуток долину.
"Коли ж я впав, в яких часах в немилість?" –
з'ятрила рана надглибока, рання.
... Срібная пава розсипала чари,
розсипала чари, дарувала ніч.

ЛЕГЕНДА

Камінь – у темінь.
Скаргу під магму, –
З волею гордою –

Ми.

За ворітьми поросли спориші.
Ноги з дороги – страшні, –
З долею гіршою –

Ми.

Киптар тріснув по швах.
Тіло звільнилось, як стяг, –
Сурми срібнії –

Ми.

Шлях – це розкрилля звитяг.
І борозна. Час її засівав.
Скрижалі зачатії –

Ми.

ЗОРЯНЕ ПЛЕСО

Чоботом – по голові,
роботом світові
писаний вирок
(вмієш – читай!).

Блідне сіяння зірок,
у камбузі – головний кок.
Інколи в лузі
пискне пташина,
щоб захлинутися кров'ю.
Вірте не солов'ю,
а зоряній тиші
на цвинтарі!

Хлюпочуться в плесі
юні в'юни
і вино хлюпотить
у келих, –
не прощає провину
Бог, –
і в могильний горбок
не вростає корінням
Калина.

НАМИСТО З КАЙДАНІВ

Закрила очі сонячна мішень...
А завтра страта: той наглий
постріл конвоїра-ката
у гобелен ранкового морозу.

I сніг, і кров – це наша дійсність.
Ще – крик, отруєний Азовом –
владний жалюгідний
крок покійника...

II величність Думка –
розхристана і розіп'ята...
А на ногах застиглого вулкана
скажений дзвін кайдан-намиста.

Ллється світло шторм-хвилями
ген-ген за обрій. Снігова хвища...
О, загорівся світ сліпими смолоскипами,
і білосніжні люди – світлячки.

Та воля божа – вища:
в рай не запрошують гостей
(похмурий людський рій)...
У них серця – що айсберги нічні.

НАТЮРМОРТ

I.
Не бійтеся, дурні,
хай лють собі росте,
мала та вередлива...
як підросте,
то перетворить
сади в пустелі,
пустелі в оксани
Кров і Сіль,
Вогонь і Чад...
як виросте,
то спалахне
любов'ю до земного
попелища.

II.
Руїни регіт, шал вінків.
Відлетіла-розлетілась пташка.
Жахнулася сирена, стихла.
І радий Ной,
що залишився в бункері
за десятьма замками.
У вік пожеж
він став царем Землі –
Єдиним Неподільним
Атомом.

КОРТЕЖ

Повз котедж безіменного зодчого
шалено мчить кортеж, аж іскри
з-під копит і полум'ям до стріхи.

Вогонь пожеж – майбутній попіл
з усіх: і повелителів, і слуг.
Їхніх гробниць ніколи не знайдеш.

Хтось розгойдав несамовито дзвін.
"Ох, де Париж!? Ох, де Брюссель!?"
Чи не однаково йому тепер.

Авжеж, потонув Льєж й того,
хто заховавсь, було, в ковчег,
раптово брилою притисло.

ЧОРНІ ХУСТКИ

Є люди, мій любий,
до прикрості вперті,
ті люди байдуже
проходять по тернах.

... Кружляють у небі
листочки багрянні...

Вереск долей чужих:
ладнає набої

чота, чути лячні
відгомони грому.

... Привіялась мода
на хусточки чорні...

БЕЗМІР

Ти розминувся з днем
чи стрів його запізно?
Байдужа ніч? Горить
вогнем? І зорям тісно.
Гойдають хвилі струн
приблудних тіней. Безмір
стривожених бандур
у тьму летить. Проснися!

ПІРВА

з поту і сліз подекуди виварюють сіль
(дисонанс)

розривають одіж на знамена,
розцвітає міцність та відвага,
стиснена в зубах,

грає фортепіано, диригує Бах,
я готов зірватись,
згинути в боях,

бити в спілці будуть – і малі, і зрілі,
стількох намовляли (горе погорілим),

житом столоченим та й під оборіг
прибійжить усміхнений вогник-чарівник,
вийде ліпше, ніж як хтось би врік,

не молились, не копали гріб,
на цвинтар не несли, кинули у рів,

а від того рову
і до мого дому –
шал десятиліть,

у споришах загасли сонячні тривоги,
рівчаки обабіч – короновані яри,

обійми ворожі – жіночої ніжності,
тільки потому чомусь у спину
на пам'ять застромлять ножі,

їх леза сліпучі, як вранішні плеса,
і куля – рання птаха, колібрі світанку –
радо звила гніздо між очима,

не видно межі – я в безмежі,

потріскали струни думок,
заграла на нервах сталевих
іржа забуття,

і берег простерся, зміцнілий кістками,
і дно заясніло тілами,
ні, той обрив – не бездонная прірва...

ЦЕРКОВНИЙ СПІВ

I.

... гос-по-ди по-ми-луй, –
благають люди із хорів.

Все одно, хто помре,
ніхто не воскресне, ні.

Не ятри щойно приспану рану,
гріх.

II.

Чорна дорога, білий дім,
Сокіл у небі простер крила надій.

Тупотять тисячі ніг,
Шатро скорботи ховає всіх.

Люди кохаються, люди прощаються,
Свічками світяться очі їх.

Чорна дорога, білий дім,
Тільки душа – сховище сонячних днів.

СЕНТИМЕНТАЛЬНІ ФРАЗИ

* * *

Казав колись мудрець
сакраментальні фрази.
Хтось їх у рамки золотаві
опроявляв, обожнявав.
Сказав якось мудрець
сентиментальну фразу:
"Днесь на устах моїх молитва,
а завтра – ешафот".

* * *

Моя привітна мексіканка
Сказала раптом на світанку
Про долю, суджену мені.
Та день, зриваючи фіранку,
Поставив грати на вікні.
Місяць погас. Туман над ставом.
Горить в устах жагучим словом
Чарівний і глибокий сон:
Я піднімаюся Ікаром...
Ліс рук – найдужча з перепон.

* * *

Не плач за тим, чого нема,
Що зникло з обрію надовго,
Бо скрізь немила чужина:
Як блудниця, петля дорoga.

* * *

На цій землі живих істот
мені до раю не дібраться,
не можна з обрієм брататись,
"І не чіпай дівочих цнот!.."
на цій землі живих істот.
Потому випишуть майстри
за стаж, заслуги і роботу
красиву дівочку – Скорботу,
"Якби то й далі не схитрив!.."
потому випишуть майстри.

* * *

О лев, тренований
у зоопарку для зітхань
когорти пишних дів,
ти створений лише
для гладіаторських боїв,
щоб під овації
гули прокляття вдів.

* * *

Мати сина цілує, голубить –
підростає маленький Іуда.
Бо ровесник, дитя підземелля,
вже вогонь нетерпляче розводить –
Бунтівлива душа прагне сонця.

* * *

Неждано піде дощ, вітер змете
огуд піщані барельєфи,
Впаде кумир і в сяйві слави
своєї власної згорить.

* * *

У молитві руки заламаю
і зігнуць, мов раб, зів'юсь, покаюсь
у тому, що вже стерлось і забулось,
у тому, що ніколи й не було.

* * *

Впасти у відчай – зі скелі
втрапити в темінь глибоку мерцем.
Жовтим стрибком акварелі
дно заіскриться, засвітиться днем.

* * *

Талант, якого ви прогавили,
Не запитали хто він, чий є син...
В ньому примітили зухвалого,
Наслали вбивць, бо рвався до вершин.

* * *

Свободи колір – білий, чистий,
бо вигорів під сонцем літ
од крові мертвих, прощених, калік.

* * *

Гримне постріл, вловить слух
той крик скривавленої мрії.
Тінь на гірському кряжі
похитнеться й закам'яніє.

* * *

Я мав би бути в тім
селі, за тими схилами,
та небо забавляється хмарами
і силпе град до ніг
відстріляними гільзами.
У простір витікає кров жоржинами.

* * *

Зростають морщини в душі,
на чолі, на землі.
Гаснуть зірки на небі,
у пам'яті та на погонах.
В огні бунтарської звияти
кришить скелі похмури
подих смерті та грому.

* * *

Давно повітряних не люблю замків,
в них тьма пустих кімнат
і сотні щасть розбитих, і уламків
невиплаканих втрат.

* * *

Опівночі причулися пісні,
Судьба мені журливо заспівала,
Ніби й зозуля роки рахувала...
Сльозами я вмивався в напівсні.

* * *

Не судила доля гнатись за дочасним
І вмирать під зойки й витрішки юрби,
Присудила доля, вирвавшись із часу,
Розривати темінь і... пропасти в ній.

* * *

О спопелілі замки і Карпати,
якого витязя і де ім'я?!
Вже вкотре ось доводиться казати:
а хто ми є й чи наша це земля.

* * *

Даремно кричати на скелі,
Навіщо їм наші жалі,
Нікчемних заслали на чати,
У них же серця кам'яні.

* * *

Наші душі та долі щербаті,
наші люди усі – крамарі,
зичать гроші під вексель зорі,
ще й радіють, що надто багаті.

* * *

На узліссі вовтузиться трактор,
спочива на сільрадї флагшток.
У простір, настоянний ланом,
я кумедно пірнаю Ікаром,
Але на небі досить пташок?!

* * *

Пташки давно своє відщебетали,
мерщій втекли від наготи зими.
Отож бундючні реготали
і не могли натішитись курми.

* * *

Хвалився заяць їжакові,
що ніби він оббіг півсвіту.
Коли не вмієш захищатись,
належить тренувати ноги.

* * *

Чадом війнуло в лице,
перегаром підлості.
Нищівно, безжалісно, нагло.
З рани бризнула кров
на примерзлу траву.
І крижана стежина слизька
захлинулася дужче сльозами.

* * *

Рівень Правди
не завжди один:
бувають паводки,
припливи і відпливи.
Вона тече по руслу
дамбами керована.

* * *

Міриади лиць пропливають мимо.
Однаково жаль усіх.
Їх припорошить-закриє сніг.
Колись, неминуче й назавжди.

* * *

Життя – мов кухоль прегіркого пива,
Його відчуєш тільки причастившись,
Та інколи посеред бурі-хвищі
Певніше, ніж якби сонце морило.

* * *

Спомини – сажа давнини.
Зворотню дорогу закреслили чорні коти.
... Білий світ – світлі думки.

* * *

Статут – закон і суть його крилата,
Але життя – попри скрижалі постулату.
Скоряємось, теж віддаєм жорсткі накази
і заспокійливі пишемо вірші.

* * *

Честь і чесність не виставляють на вітринах
розкішних крамниць, ані на вбогих базарах-
соняшникове насіння незрівнянно дорожче.
Ним, принаймні, можна залузати підлогу
чи тротуар і заповнить вмістилище
людських душ.

* * *

Небо – розквітла долина зірок!
Для нас вони квіти тернові.

* * *

Скільки в людства було повноліть,
Шарів пилу стільки у століть.

* * *

То не сонце, то – хлібина,
То не ангел, то – людина.

* * *

Поет – фігура циркова, спортивна.
Старіючи, він змушений
залишити арену.
А класики?
Це – музей. Для пам'яті.

* * *

Спритно ламає вітер
гостре каміння невдячних слів.
Хмелю збирає з літер,
людям солодших зашле послів.

РОЗКРИТА КНИГА НАЦІЇ

Фрагменти з поеми

ЧАСТИНА ПЕРША.

ПРИЧЕТНІСТЬ

* * *

Мене не втримати в глухому закуті
перед іконами божків,
Чимдуж тікаю і зникаю в космосі
моїх улюблених світів.
З ілюзій мощені дороги людськості,
дивак у кожному засів.

Душа сховалась під рожеву мантию
від честолюбства і гонінь.
Знайшли, схопили, нагадали Францію,
вуста шаліли, ніби грім:
Є вірші здатні відшмагати націю,
збудити, підняти з колін!

* * *

Не спиться у безконечному просторі,
на гострому вістрі думок...
Постукали. У віконному контурі –
пришельці з далеких зірок.
Стремління у них оперті на кістурі,
ніч – брама, а місяць – замок.

* * *

Я зі світами розмовляю,
зійшовши з сонячних орбіт.
Руками голову стискаю,

бо вибухне
удосвіта, немов болід.
Від зір поволі відриваюся,
щоб внутрішнім опором стримати
натиск земних українських століть.
Я не історик і не поет,
а тень космічного ландшафту.
Лиш в дні спокути (не торжеств)
мобілізуюсь в націю –
з множинності ув однину.

* * *

Як устанеш з колін,
не витримаш болю при спомині
про золото кайданів.
Тремтить душа і думка – пульс,
ніби листок осики:
А де воно, табу,
той острів карбів,
цвинтар заборонених ідей?
А там, де непідписані хрести
забутих протестантів.

* * *

Гіркота – як вічності подив,
порив і стремління
з планети рабства у тенети світла.
Що?.. І світло – жорстока неволя:
оці промінчики, проникаючі
в теміль-зіниці всесвіту,
приречені блукати і зігліти.

* * *

Пройде усе,
і дні світлового року
Бог повинчає з ночами...
Тоді зіллються в націю земляни,
із безлічі світів зйдуться люди
в танок весільний, на парад планет.
Їм устами свого нащадка крикну:
Ось – Україна, та,
що ніби колись була,
я – Україна – країна планети Земля!

ЧАСТИНА ДРУГА.

КАНОНІЧНІ МОЛИТВИ

СТРУНА

А ви, співці червоної зорі,
не забаріться, бо зачекалися
мерці, яких ви проклинали.
Даремно думали, що раз
позбулись і довіку.
Підступна суть
за машкарою афоризму
"В кайданах тут –
в кайданах і на тому світі",
бо воскресають вільними раби,
і так навально,
як весною квіти.
О ви, співці червоної, кривавої зорі,
дивіться, гасне щедра меценатка.
Майструють вправно столярі
труну однакову для всіх...
Короткий вік, крихкотонкі вуста криві,
то й голос увірвався
і та струна брехливо-ненадійна.

НА РУЇНАХ НЕВИЦЬКОГО ЗАМКУ

Днями перестрів красуню на руїнах
і журливо мовила вона:
"Знаєш, тут заходить сонце України,
тут не знали шляхти й Богуна.

Вправно тяли ятагани яничарів
мужнього Данила-короля,
хмільні падали під коругви мадярів,
не забуде їх повік земля.

Пильно виглядали витязя в хітоні,
звідки міг дізнатись селянин:
В Буда-Пешті був і наш Матвій на троні,
ніби Корвін справді був русин..."

Сльози на щоці. В них відблиски відрази.
"Істина ж убивча і проста:
рідкісні в Карпатах птахи-стінолази", –
я цілунком стис її вуста.

Гречно пропустив дівча перед собою,
щоб зійти з вершин і співчуттів,
щоб втекти від днів нашестя і розбою,
з днів вогнів і спалахів мечів.

Стрімголов не кинусь в січу-хуртовину
битися за націю свою,
поклонюся всім, хто в неї камінь кинув –
на розвій руїни, де стою.

ЗНАМЕНО ЗАГРАВИ

Табунами шиком пронеслися кулі,
Причесали буйні зарості ідей,
Цілі племена цілими перебули,
Тільки щось не видно декотрих людей.

Крові, чуєш, тут було завжди доволі,
Мовчазної, без тих Несторів і дат,
Юнаки вмирили на світанку в полі,
Тяв їм голови одвічний кат Карпат.

Якось завше вилися, мов струмінь річки,
По Америках кували сталь мужі,
Поки іскра не знаходила гніт свічки,
Щоб в Ярах Холодних посвятить ножі.

З холоду та в полум'я – воювати славу
Підхопись розігнутим у повен зріст,
Розвивайсь, знамено, розвийсь у заграву,
Най горить позаду наш останній міст!

ЛЬВІВ

Бодай би ти згорів, бодай не бачив світу,
Скреготом трамваїв, холодом бруківки
убивасш, Львів.
А мури австрійські – похмурі та вічні,
На них – таблички розіпнутих... Стий!

Чути кроки дзвінки у п'їтми,
Назустріч їде чиясь ще не знівечена
мрія.

На небосхилї з'явилась юна звїзда,
Там, де горїли сузїр'я...
Їх було немало, їм рвали серця,
До скону били у скронї, їскри
кришили з очей.

Михайло, Їван, Андрей ї Данило... –
Постали з могили живї їмена.

1848

У шляхти ходачкової рїздво...
Завїяло, що ані вийти з хати,
До церкви – як до неба, не дїстатись...
У шляхти ходачкової рїздво.

До сїней дїдо внесли дїдуха...
Цїсар – у Віднї, Стадїон – у Львовї,
Супроти голоси – слабкї, шовковї...
До сїней дїдо внесли дїдуха.

Сїдайте, дїтлахи, довкїл кутї!..
Прийде весна сїмнадцятого року,
Їдея! Крїс! – нема в Росїї мозку...
Сїдайте, дїтлахи, довкїл кутї!

Ой снїгу, люди, снїгу, на врожай!..
Для нас весна спочатку буде тепла,

Жнива спочатку нас лише зачеплять...
Ой снїгу, люди, снїгу, на врожай!

Прибивсь до вїкон мандрївний вертеп...
Все вирїшать Пїлсудського гармати,
Ї будуть втрати, мертвих не пїдняти...
Прибивсь до вїкон мандрївний вертеп.

У шляхти ходачкової рїздво...
Завїяло, що ані вийти з хати,
До церкви – як до неба, не дїстатись...
У шляхти ходачкової рїздво.

ФРЕСКИ

* * *

За Австрїї, за Польщї.
Коли в людей не бачили душі,
то їх тїла все мандрували до Канади.

* * *

Люблять нїмцї роботящих.
Наймита не знайдеш лїпшого за українця.
... Облава впала серед ночї.
"Ой, швидше-швидше по рейках в рейх!"
(допоки не утік з-пїд нїг
дїстрїкт Галичина).

* * *

Як прорвався у схрони динаміт,
під кулями зникли загони,
от лише не знаю, хто де лежить.
Я також не знаю, правий хто
і кого за справу,
от лише не вернеш прадавнього
раю дідівських обійсть.

* * *

Ой люто-люто затвором клацав
і бив прикладом енкаведист.
Такий кремезний, такий завзятий,
йому б до плуга, до плуга стати.
Не катувати, не катувати.

* * *

Вставай, тайго, невільнича жорстока!
Й ти, Воркуто, тілами, ніби сніговицями,
устелена!
Вставай, Украйно, із грудьми простреленими!
Скинь гніт могил! Розбий тягар
Землі, що від Москви і до півострова Чукотка!

* * *

Не жде Україна нового тирана,
Не слава кривава її осявала,
Не слізьми, а потом вона поставала
З Європ і Сибірів, в степах Мічігана.

* * *

Там Україна – де збіжжя на сонце подібне.

* * *

XX століття – вік раю,
Вік України і ми живі,
Ще поіменно нас величають...
Чим далі – простіше: "люди", "земля".

ВОСКРЕСІННЯ

1.

Виростали мільйони в неволі,
Під п'ятою російських царів,
Довго-довго над смирними ними
Стяг Московщини все майорів.

Ожили синьо-жовті знамена
Й слави гетьманської бунчуки,
З Колими повернулись додому,
Та не встануть з могил Соловки.

2.

Так. Вже обойми револьверної пімсти
не зарядити – заанімили пальці.
Зітліла в схронах юність, ой зітліла,
з розірваними скронями в долонях.
Навстіж ворота віч! Йдуть мертві,
йдуть хрести.

Покинули стрільці могили, мов окоп,
і йдуть шеренгами, і йдуть роями.
Їх погляди нищівніші багнетів,
вулкан сердець – нещадний ворог тиші.
Так. Пам'ять крушить опір рубежів епох.

ВІЛ І ЯРМО

Засинали і в землю ховались жерці.
"Палімпсести історії – витвір різців. –
Хтось сказав. – Конче треба було би..."
Й виколупував кулю у лобі.

Там були, там позаду були табори,
І цвіли по тілах бунтарів батоги,
І гули хмільним реготом в скронях.
Тоді посвіт дрімав в людських схронах.

Чорновіл, ти державну машину завів,
Чорновіл, ти українцю сказав, що не віл,
Він – людина, багата і вільна,
Від кайданів звільнив і від більмів.

МОТИВ РУЇНИ

I. ДАВНІЙ.

О націє у чистій вишитій сорочці!
Летиш – лети, у прірву, шкереберть.
Історія – суцільний мартиролог!
Яка там спадщина – нудьга
предовгого реєстру зрад,
розвиднів і нездатностей...
І не бере чужинця
втома втішатись
цвинтарним присмаком
української калини.

II. СВІЖИЙ.

Мобільність інтелекту
української нації невисока
біда не в талановитих істотах,
а в результатах діяльності.
Чільні представники її –
письменники і казнокради.
Перші – від Бога, другі –
від царів, королів і гетьманів.
... Коли нема творців – одна Руїна.

ОГЛЯДІВ

* * *

Завітайте до мене в Оглядів,
як весняні заврунуться кроки,
там в обличчя душі вам заглянуть
сонцеоком прийдешнії роки.

А калина як вибухне цвітом
і у китицях пломенем згасне,
в її ватрі, розвіяній вітром,
видно серце землі – безстрашність.

ПРАВИЧНІСТЬ

Оглядів – кілька вулиць,
на диво, покритих асфальтом.
І тиха ґрунтівка на цвинтар...

Та досі, у полі, правічні дуби
з татарами бій достеменно
ще тямлять обидва...

З них перший поранений легко стрілою,
а другий – смертельно з пістоля.
І ледве із болю виніс його побратим.

ТОПОЛІ

Воскресло пам'яті добро:
і бронза сонця, навстіж
розчинені віконця,
і невидима втеча світанку.

... Жайвір у небі спомин окрилив.

Роса зламалася навпіл,
коса прорвалася в гніздо
до диких бджіл... Вибухи
гніву, спалах тривоги.

... А на вітрах – погожість трав.

Увібрав стіжок столочених
віночків грона духм'яні
і пристрасть, і присмак
дощів і туманів.

... Цей луг, обрамлений лісом, ріллею, –
зелене ласкаве око Землі.

Ой, не в'януть, не в'януть
в обіймах брехні та недоли
вартові – три тополі.
Шлях стережуть у село.

Пошукай на карті України
Радоставку, витоки Стира,
там зустрінеш в росах на світанку
згорбленого діда-косаря.

Тихо б'ється серце, боязливо
в дзеркалі криниці джерела,
звідси, кажуть, кров-водиця плине
в найми аж до сивого Дніпра.

Загубився в лісі Параскеви,
зіштовхнула вона з стежки в блуд,
втретє прокляв нічку празникову,
тільки раптом вибився на брук.

Сильні крила штормів, люте горло
і вітри родом з мого села,
хтось когось там й досі пам'ятає,
ніби човен без керма й весла.

Знаю я: у долю України
з Радоставки сокровенно йшли
юнаки, дівчата ясночолі,
не чекали паводку й весни.

Вразив я рану
іржавим вістрям
сумного часу.

І почуваю себе беззахисним,
блідим у цьому світі відьом.

Не знаю сам, чого так сталося,
у чім причина і вина.
Одне скажу, щоб ви сміялись:
я – з "розкуркулених селян".

Встромив у рану я скіпку часу,
колись пригаслу (най догорить).

Очима матері я бачу тайгу
невільничу, жорстоку.
Так буде вісім літ...

ТРАВНЕВА НІЧ 1950 РОКУ

День був удатним. Щедрим на втому.
Гобеленами ниви прослалась...
Місячна видалась ніч.
Тихо спочили малята в колисках.
Солодко спить хлібороб...
Вийшли на коло останнє хвилини волі.
О другій вигляне зозулька годинника –
заворушаться тіні, оточать село
й розчакнуть, мов яблуню.
Гляне о третій – півсела не стане.

ВЕЛИКДЕНЬ

1.
Зачерпнув оксамиту з криниці весняної гай,
І заврунився рясно.
Довкіл палахкоче гаївками.
І ніч, зовсім юна, схилилась над жбанами

іскор.

Мерехтять парубки, підтинаючи крила багать.
Виразнішає голос, вільний від смутку

і щему.

Лине заспів, старожитність великодня...
Ти, парубоньку, ти, голубоньку,
Люби мене, гарну дівоньку...

2.
Прийшла весна, сором'язлива і цнотлива,
як дівчина, прихована у схимі.
В монастирі не стало часу на молитви,
бо, зрештою, воскрес не Бог, не чоловік,
а грішен світ.
Отож і сестрам все знаходилась робота,
допоки не прибіг захеканий великдень.
Не вихор увірвався на дзвіницю,
а паламар
(той чоловік з церковної двадцятки)
дав знак парафіянам, що пора
прийти за хвилю до посвяти.

3.
У небо вдивлялись пильно,
поки не стратили очі, осліпли.
Проклявши месію, аби ніколи

не вертав на землю, вони
до ран її – бездонних прірв –
схилились у блаженному поклоні.
За мить з'явилися посли.
Віщують ангели прищестя!!!
Але кому? Невже... Нікому.
Надворі жебонять струмки.
Об струнки сонячні гойднулися вітри.
Вінчається весна. Великдень.
... З небес, приходьте до нас
на розмову, але коли гризуть печалі.

ЗА ПЛУГОМ

Вйо, коні!
Мало котрий місяць у році
заклопотаніший травня.
Сади і поля, ліси і луки
зацвітають безміром робіт.
І блищать вранці росами,
і потом увечері...
Вісьга!
Той кругообіг довічний,
та метушня з діда-прадіда плинна.
Кожному доля вручає свій плуг
і вік (тільки б не закороткий)...
Гайта!
Що не день, то знеможеність,
втомленість. Що не день,

то збадьорять окличними фразами,
словом "зігріють" неперемінливим...
Гов!
Скиба до скиби... Впорались.
Поки не затарабанить у шибку червень.

МЕСІЇ КЛИЧ

Ангели – це вітражі розкутих візій,
Коли на затхлих обрях печалі
Повиснуть днів сварливі перекупки
І звуки нарікань, чадра колізій.

Ангели – вулкани давніх манускриптів,
Розкритих книг нетлінні силуети,
Нашестя вечорів, свічок плакучих,
Месії клич (його зовуть Оглядів).

"СОКІЛ У НЕБІ ПРОСТЕР КРИЛА НАДІЇ"

Задивлений на сині верховини Антоничевих
Бескидів, він, можливо, десь собі й подумав, що не
випадково народився у селі Оглядів: душа змалку
прагнула дивних панорам, тої гірської величі, що
відкривалася здовкола. І саме крізь замрію, а десь і
романтику бескидських картин почав проглядатися
його власний поетичний світ...

Це я зауважив собі ще тоді, коли влітку 1992
року супроводив коротеньким словом добірку по-
езій Романа Офіцинського в "Новинах Закарпаття".
Що би додав нині, перечитавши цілу книжку моло-
дого автора – власне, дебютанта у поетичному ви-
данні?

*Я не історик, не поет,
а тень космічного ландшафту, –*

своєрідно визначив себе тодішній Офіцинський,
хоч уже закінчував істфак університету. Та зали-
шив ці рядки й у збірці, коли вже досліджує
історію народу як аспірант УЖДУ, та й не менш
активно вивчає поезію: попри наукові публікації,
все частіше читаємо в пресі його ерудовані ре-
цензії на твори, статті про літераторів.

Книжка власних віршів поєднала в авторі ще
більше справжнього історика й поета. Втім, інакше
і не могло бути, бо це – як два витоки живих
потічків, народжених Великим Вододілом: вони
розбігаються у різні кінці світу, а проте поєднані
околицями рідного Оглядова, що від давніх давен
розкинулося якраз на отому гірському хребті...

Ще в дитинстві Романа вразили поетичні строфи Поля Елюара, які він мав вивчити раг соеиг (напам'ять) для шкільного вечора. А коли був підлітком, так же незабутньо його схвилювали зміфологізовані образи Антонича. Дев'ятий клас – це вже би означити як початок власної поезії. До шкільного ліричного зошита згодом додавалися армійський, студентський.

Звичайно, начитаність допомогла молодому автору першу ж свою книжку – збірку "Нашестя ангелів" – вписати у форми чи не найновішої сучасної поезії. Та внутрішня сила його віршів – від того, що в душі: рідного, відчуженого... Тобто від карпатської стихії, де для нього мила й давнина, "обрамлена серпами", а гори – "ніби виводок ведмедів, що були б добралися до неба, та зупинило сонце..." Зрештою, поетові відкрилося, що дорога може стати зашморгом, коли вона веде в чужину. А чужина в уяві автора-верховинця – "сліди скам'янілі...", де й роки, збігаючи, розбилися об скелі.

Подібної долі, до речі, зазнали поетові батьки. І мамина, ще дівоча, посмішка зникла у пільмі – далекій тайзі, а батько, ще парубком, опинився "під навісом темряви" – у донецькій шахті. Доправди, як Стефаник, коротко, сильно й страшно поет написав:

*Очима матері я бачу тайгу
невільничу, жорстоку.*

Так буде вісім літ...

Про батькові – чотири вже й не було чого писати. І так уважніший читач, певно, за примітив, що рідні синьогори, де і нивка на високім полі виділася

колись синьокрилою, і ріки були сині, ба навіть переходила над вершинами "яскрава синь грози", – все в очах поета нерідко притемнено. Бо тепер історію свого родоводу він усе свідоміше окреслює історією краю, а там цілої України – три цикли з поеми "Розкрита книга нації". Отож, цікаво, що всю збірку переходять образи тіні, темноти, туманів і под. А ось апофеозне:

*Привіялась мода
на хусточки чорні...*

Після цього поет мав би право щиро бунтувати – і навіть відчуває: "бунтівлива душа прагне сонця". А все-таки воліє сказати:

*То не сонце, то – хлібина.
То не ангел, то – людина.*

У найвищій людській настроєвості, що лиш при якомусь чуткому напруженні, коли у поета й "пружинисте листя", пише він сторінка за сторінкою – про час протистояння, ту складну історію, яка судилася всім нам, триваючи й нині. Розмислює над нею як поет, бо тільки в цей спосіб з "тіні космічного ландшафту" постає особистість, що здатна збагнути:

*Небо – розквітла долина зірок!
Для нас вони квіти тернові.*

ВАСИЛЬ БАСАРАБ

ЗМІСТ

У кав'ярні	3
Колись	6
Е Т Ю Д И	7
Триптих	9
Прощання	10
Привілля незрячим	11
"Поміж нами лягла тривала мовчанка..."	11
Чорні води	12
Сторінки	12
Медозбір	13
Золотиста ринь	13
Очі	14
Метал і холод	14
Горить свіча	15
Алісі Б.	15
Доба Антихриста?	16
Здивованість	17
Блискавки	18
Сонцекрил	19
Мла	20
Фрагмент штормового простору	20
На узбіччях шляхів	21
Зміна варті	22
"Далина усміхнеться..."	24
Магніт бистрини	24
Для сповіді	25
Монолог з чайкою	25
Срібна пава	26
Легенда	26
Зоряне плесо	27

Намісто з кайданів	28
Натюрморт	29
Кортеж	30
Чорні хустки	30
Безмір	31
Прірва	31
Церковний спів	33
СЕНТИМЕНТАЛЬНІ ФРАЗИ	34
РОЗКРИТА КНИГА НАЦІЇ (фрагменти з поеми)	
Частина перша. П Р И Ч Е Т Н І С Т Ь	
"Мене не втримати в глухому закуті..."	46
"Не спиться у безконечному просторі..."	46
"Я зі світами розмовляю..."	46
"Як устанеш з колін..."	47
"Гіркота – як вічності подив..."	47
"Пройде усе..."	48
Частина друга. К А Н О Н І Ч Н І М О Л И Т В И	
Струна	49
На руїнах Невицького замку	50
Знамено заграви	51
Львів	51
1848	52
Фрески	53
Воскресіння	55
Віл і ярмо	56
Мотив руїни	57
Частина третя. О Г Л Я Д І В	
"Завітайте до мене в Оглядів..."	58
Правічність	58
Тополі	59

"Пошукай на карті України..."	.60
"Вразив я рану..."	.61
Травнева ніч 1950 року	.61
Великдень	.62
За плугом	.63
Месії клич	.64
"Сокіл у небі простер крила надії" В. Басараб	.65

Літературно-художнє видання

Офіцинський Роман Андрійович

НАШЕСТЯ АНГЕЛІВ

Поезії

Оформлення і тех.редакція Б.Томашевського

Коректор П. Гереші

Здано до склад. 20.11.93. Підписано до друку 25.01.94.

Формат 70 x 90/32. Папір офс. № 1.

Гарнітура літ.

Умов.друк.арк. 3,1. Умов. ф.відб. 2,2

Облік вид. арк. 3,0

Зам. № 2257

Офіцинський Р.А.

0—91

Нашестя ангелів: Поезії. Післямова В. Басараба.
— Ужгород: Виробничо-видавничий комбінат
"Патент", 1993. — 70 с.

До першої книги поета ввійшли зразки громадянської, філософської, пейзажної та інтимної лірики. У ній акцент робиться на психологічну вмотивованість певних явищ чи ситуацій.

ББК 84/4 УКР-ЗАК)